

A Fővárosi Ítéltábla dr. Baráth Livia ügyvéd (fél címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (uo.) II. rendű és kiskorú III.rendű felperes neve (uo.) III. rendű felpereseknek - **alperes neve** (alperes címe, ügyintéző: dr. ... felszámoló) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, dr. Gasztonyi Erzsébet ügyvéd (fél címe) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, dr. Felek Tímea ügyvéd (fél címe) által képviselt III.rendű alperes neve III. rendű és dr. Gasztonyi Erzsébet ügyvéd (fél címe) által képviselt IV.rendű alperes neve (IV.rendű alperes címe) IV. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 2. napján kelt 72.K/P.21.904/2017/11. számú ítélete ellen az I-III. rendű felperesek részéről 13. sorszám alatt előterjesztett és Pf/3. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, míg a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezést részben megváltoztatja, és az I-III. rendű felperesek perköltségfizetési kötelezettségét a II. rendű alperes javára 130.000 (Százharmincezer) forintra, a III. rendű alperes javára 130.000 (Százharmincezer) forint plusz áfa összegre, míg a IV. rendű alperes javára 50.000 (Ötvenezer) forintra leszállítja.

Együttesen kötelezi az I-III. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg személyenként a II. és a IV. rendű alpereseknek 30.000 (Harmincezer) forint, a III. rendű alperesnek 30.000 (Harmincezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 556.800 (Ötszázötvenhatezer-nyolcszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-II. rendű felperesek gyermeke a III. rendű felperes az ... kórházban született 2008. október 5. napján. Az I. rendű felperes terhesgondozását az I. rendű alperes alkalmazott orvosa végezte. A 2009 februárjában történt genetikai vizsgálat a III. rendű felperesnél Down-szindrómát igazolt. Az I-III. rendű felperesek 2011. február 28. napján terjesztettek elő keresetet az I. rendű alperessel szemben. Hivatkozásuk szerint az I. rendű felperes 2008-ban történt terhesgondozása során az I. rendű alperes nem az elvárható gondossággal járt el, ugyanis a 18. heti UH vizsgálat alkalmával nem vizsgálta meg a szív szerkezetét, nem történt ki- és beáramlás vizsgálat sem. Állításuk szerint a III. rendű felperes olyan súlyos szívfejlődési rendellenességgel született, amely már a magzati életben a 18. hétig biztosan kialakult, és a kellő gondossággal végzett ultrahangvizsgálattal felismerhető lett volna.

Az I. rendű alperes és a II. rendű alperes között 2006. november 14. napján ellátási szerződés jött létre a II. rendű alperes fenntartásában lévő, korábban a ... által végzett egészségügyi szolgáltatások ellátására, az Országos Egészségügyi Pénztárral közvetlenül kötendő finanszírozási szerződés alapján. Az I. rendű alperes 2010. április 30. napjáig üzemeltette a városi kórházat, ezt követően végelszámolás alá került.

Az I. rendű alperes és a ... között 2010. május 7-én létrejött megállapodás értelmében 2010. május 1-jei hatállyal a Munka Törvénykönyvéről szóló, az akkor hatályos 1992. évi XXII. törvény (rég. Mt.) 85/A. § szerinti jogutódlás következett be.

A települési önkormányzatok fekvőbeteg-szakellátó intézményeinek átvételéről és az átvételhez kapcsolódó egyes törvények módosításáról szóló 2012. évi XXXVIII. törvény 2. § (2) bekezdése, illetőleg a törvény 1. számú mellékletének 42. pontja alapján a ... 2012. május 1-jével önkormányzati vagyonból állami tulajdonba került.

Az állami tulajdonú ... megszüntetésére 2013. április 1-jei hatállyal a fekvőbeteg-szakellátó és egyes fekvőbeteg-szakellátóhoz kapcsolódó egészségügyi háttérszolgáltatást nyújtó, 100%-os állami tulajdonban lévő, valamint azok 100%-os tulajdonában lévő gazdasági társaságok által ellátott feladatok központi költségvetési szervek általi átvételéről, valamint az ezzel kapcsolatos eljárási kérdések rendezéséről szóló 2013. évi XXV. törvény 1. §-a, illetőleg 6. § (1) bekezdése alapján került sor azzal, hogy a 2. § (1) bekezdése alapján az általa ellátott feladatokat ... központi költségvetési szervként a IV. rendű alperes vette át a törvény 1. számú melléklete szerint.

Az I. rendű alperes felszámolását a Fővárosi Törvényszék 2014. február 11. napján rendelte el; az I-III. rendű felperesek hitelezőként a felszámolási eljárásba nem jelentkeztek be. Az I-III. rendű felperesek a per tárgyalásának felfüggesztését követően folytatódó eljárásban keresetüket kiterjesztették a II. rendű, illetőleg a III. rendű alperesre. A II. rendű alperessel szemben az ellátási szerződés IV/9. pontjára alapították a keresetüket, ugyanis állításuk szerint a II. rendű alperes kötelezettséget vállalt a szerződés megszűnésekor fennálló I. rendű alperesi tartozások átvállalására. A III. rendű alperessel szemben a keresetüket a települési önkormányzatok fekvőbeteg-szakellátó intézményeinek átvételéről és az átvételhez kapcsolódó egyes törvények módosításáról szóló 2012. évi XXXVIII. törvényre alapították, amely alapján 2012. május 1. napjától a helyi önkormányzat vagyona állami tulajdonba került.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állítása szerint az I-III.

rendű felperesek mint hitelezők nem éltek igénybejelentéssel a felszámolási eljárásban, ezért - figyelemmel a törvényben előírt 180 napos jogvesztő határidőre - követelésük megszűnt.

A II. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte, állítása szerint az I-III. rendű felperesek és a II. rendű alperes között semmilyen jogviszony nem jött létre, ugyanakkor amennyiben az I-III. rendű felpereseknek lenne is keresetösségi joguk az ellátási szerződés alapján a II. rendű alperessel szemben, akkor sem érvényesíthetnék eredményesen igényüket, ugyanis a kötelezett által el nem ismert követelést, mint tartozást, az ellátási szerződés alapján nem is lehetett volna átvállalni. Hivatkozott az elévülés szabályaira is.

A III. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a ...-t a II. rendű alperes képviselő testülete alapította 2009. december 18. napján. Ténykérdés, hogy a károkozó időpontjában a 2012. május 1. napján állami tulajdonba került ... nem létezett, ezért károkozó magatartást sem tanúsíthatott. A károkozás időpontjában az egészségügyi szolgáltatást az I. rendű alperes nyújtotta; a társaságnak nem jogutódja a ... és ennek megfelelően a ... sem. Ezen túlmenően ugyancsak hivatkozott az elévülés szabályaira.

Az elsőfokú bíróság kiegészített ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte az I-III. rendű felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a II. rendű alperesnek 30.000 forint, míg a III. rendű alperesnek 30.000 forint plusz áfa összegű perköltséget. Rendelkezése szerint a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.20.257/2017/8. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az I-III. rendű felperesek fellebbezési eljárási költségét 30.000 forint plusz áfa összegben, a II. rendű alperes fellebbezési eljárási költségét 30.000 forintban, míg a III. rendű alperes fellebbezési eljárási költségét 30.000 forint plusz áfa összegben állapította meg azzal, hogy annak viseléséről az elsőfokú bíróság határoz.

A megismételt eljárásban az I-III. rendű felperesek fenntartották keresetüket, illetőleg az I. rendű alperes jogutódjaként kiterjesztették a IV. rendű alperesre, és az I-III. rendű alperesekkel egyetemleges marasztalását kérték.

Az I-III. rendű alperesek érdemi ellenkérelme változatlanul a kereset elutasítására irányult. A IV. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen elévülés okán.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte az I-III. rendű felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a II. rendű alperesnek 378.000 forint, a III. rendű alperesnek 480.060 forint, míg a IV. rendű alperesnek ugyancsak 378.000 forint perköltséget. Rendelkezése szerint a felmerült 417.600 forint kereseti illetéket és 7.820 forint költséget az állam viseli. Mindenekelőtt utalt arra, hogy a III. rendű felperes saját jogán való igényérvényesítése - tekintettel az 1/2008. számú PJE határozatban foglaltakra - fogalmilag kizárt. A III. rendű felperes által állított kár és a jogellenes mulasztással való összefüggés hiányában a III. rendű felperes egyik alperessel szemben sem léphet fel alappal nem vagyoni kárigénnyel, ezért a keresetösségi joggal nem rendelkező III. rendű felperes keresetét az elsőfokú bíróság elutasította. Kiemelte: az I-II. rendű felperesek álláspontjával szemben a kártérítő felelősséggel kapcsolatos helytállási kötelezettség nem a 2010. április 30-án megszűnt, az I. és a II. rendű alperes között 2006. november 14-én létrejött ellátási szerződésből származott, hanem az I. rendű alperes és a ... által kötött, 2010. május 7-i szerződésből. Ez az ügylet jogutódlást eredményezett az I. rendű alperes és a

kft. között, amelynek alapján az utóbbira szállt át az I. rendű alperest a káresemény idején hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. IV. törvény (régi Ptk.) 348. § (1) bekezdése szerint terhelő felelősség, az I. rendű alperessel szembeni kárigény pedig okafogyottá vált. Ennek ellenére az I-II. rendű felperesek a jogutódlásról való - 2011. június 22-i - tudomásszerzést követően, 2016. február 2-án sem a jogutódot, hanem annak tulajdonosát és fenntartóját, valamint vele egyidejűleg a ... állították perbe további alperesként. Az előbb kifejtettek szerint azonban annak nincs jelentősége, hogy az ellátási szerződésből milyen jogok és kötelezettségek származtak a szerződést kötő felekre, és annak sem, hogy a ... tulajdonosa 2012. május 1-től az állam lett; a helytállásra ugyanis továbbra is a vállalkozás, nem pedig annak tulajdonosa, a III. rendű alperes lett volna köteles. Ez utóbbi körülménynek csak annyiban van jelentősége, hogy az I. rendű alperes jogutódjává vált ... személyében a per során újabb jogutódlás következett be, és a társaság jogutódjává a IV. rendű alperes vált. Minderre tekintettel úgy foglalt állást, hogy a perbeli követelés az I., a II. és a III. rendű alperesekkel szemben passzív perbeli legitimáció hiányában eredményesen nem érvényesíthető.

Az elsőfokú bíróság tekintettel arra, hogy a IV. rendű alperes az I. rendű alperes jogutódja, annak nem tulajdonított jelentőséget, hogy az I-II. rendű felperesek az I. rendű alperes ellen folyamatban lévő felszámolási eljárásba hitelezőként bejelentkeztek-e. Ugyanakkor a IV. rendű alperes hivatkozása alapján vizsgálta a követelés elévülését. Megállapítása szerint az I-II. rendű felperesek kárigénye 2008. október 5-én, a III. rendű felperes megszületésével esedékessé vált. Az I-II. rendű felperesek 2011. február 28-án nyújtották be a keresetlevelet az akkor még egyedüliként megjelölt I. rendű alperessel szemben, amikor az igény eredményesen - az előzőekben kifejtettek szerint - már a ...-vel szemben lett volna érvényesíthető. A jogutódlás tényéről az I-II. rendű felperesek az I. rendű alperes 2011. június 22-én velük közölt nyilatkozatából értesültek, így a követelés elévülése, 2011. február 28. és június 22. között nyugodott. Az I-II. rendű felperesek arra alaptalanul hivatkoztak, hogy a jogutód személyéről csak a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzéséből szereztek tudomást, mert a 2010. május 7-ei szerződés már 2011 júniusában a peres iratok részévé vált. Az I-II. rendű felperesek azonban eltérő jogi álláspontjuknál fogva az iratok tartalmának nem tulajdonítottak jelentőséget. Ez a körülmény azonban nem eredményezhette a követelés elévülésének további nyugvását. Utalt arra, hogy a követelés elévüléséből 2011. június 22-én még több, mint egy év volt hátra, így a nyugvás ténye nem tette lehetővé az elévülési határidő meghosszabbodását. Az I-II. rendű felperesek az elsőfokú bíróság felhívására az elévülés nyugvására, illetőleg megszakítására utaló további tényeket nem adtak elő, így megállapította, hogy a IV. rendű alperessel szemben támasztott követelés bírósági úton történő érvényesíthetősége 2013. október 8-án lejárt, a 2017. július 18-ai keresetkiterjesztéskor a követelés a IV. rendű alperessel szemben már elévült.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I-III. rendű felperesek terjesztettek elő fellebbezést. Elsődlegesen annak megállapítását kérték, hogy az I-II. rendű felperesek kárigénye nem évült el egyik alperessel szemben sem, és kérték megállapítani, hogy az I-II. rendű felperesek az alperesekkel szemben kártérítési igény érvényesítésére jogosultak. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérték, míg harmadlagos kérelmük a perköltségfizetési kötelezettségük leszállítására irányult, és a II-IV. rendű alperesek perköltségét személyenként 30.000 forintban kérték megállapítani. Állításuk szerint a követelés elévülése fogalmilag kizárt, ugyanis az I-II. rendű felperesek kára folyamatosan merül fel, így a követelés nem évülhet el. Előadták továbbá, hogy a követelésre irányuló jogviszony keletkezési időpontjának van jelentősége az elévülés kezdő időpontjának meghatározásakor, ami az adott esetben nem esik egybe a III. rendű felperes megszületésének időpontjával. A követelésre irányuló jogviszony keletkezésének további feltétele a kötelezett személyének az I-III. rendű felperesek általi megismerése, így a kötelezett létrehozatala időpontjától kezdődhet el az elévülés, ezért igényük egyik alperessel szemben sem

évülhetett el. Állításuk szerint az I. és a II. rendű alperes közötti szerződéses jogviszony fennállása idején, 2008. október 5-én született meg a III. rendű felperes, ezért az I-II. rendű felpereseket ért károkért az I. rendű alperes tartozik helytállni azzal, hogy az I-II. rendű alperesek közötti ellátási szerződés alapján az I. rendű alperesi tartozásokat a II. rendű alperes átvállalta. A szerződés megszűnésekor, 2010. április 30-án, az I-III. rendű felperesek kárigényének teljesítése automatikusan átszállt a II. rendű alperesre. Ezzel az I-III. rendű felperesek és a II. rendű alperes között önálló jogviszony keletkezett, amely függetlenné vált az I. rendű alperes személyétől. A régi Ptk. 332. § (1) bekezdése alapján az I-III. rendű felperesek és a II. rendű alperes között egy önálló és közvetlen jogviszony jött létre, amelynek létrejöttéről az I-III. rendű felperesek 2016. január 31-én szereztek tudomást, és ehhez képest egy éven belül kiterjesztették keresetüket a II. rendű alperesre. Állításuk szerint a II. rendű alperes kárfelelősségének önálló, szerződéses, tartozásátvállaláson alapuló jogalapja van, amely független az I. rendű alperes munkaügyi jogutódlásától, a 2010. május 7-én létrejött megállapodástól. A III. rendű alperessel szembeni keresetük jogalapját fenntartott álláspontjuk szerint, a 2012. évi XXXVIII. törvény 2. § (2) bekezdése, illetőleg a törvény 1. számú mellékletének 42. pontja teremti meg. Ez az önálló jogviszony a törvény erejénél fogva, 2012. május 1-jén keletkezett, és ehhez képest az ötéves elévülési időn belül, 2016. február 16-án előterjesztették keresetüket a III. rendű alperessel szemben. A IV. rendű alperessel szemben a régi Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján, a munkáltató személyében bekövetkezett jogutódlás alapján terjesztették elő a keresetüket. Ebben a körben hivatkoztak a Legfelsőbb Bíróság 1120/2004. számú polgári elvi határozatára, amely alátámasztja azon álláspontjukat, amely szerint a követelésük nem évült el, ugyanis a követelés érvényesítésének akadályai nem hozhatók összefüggésbe a felperesek mint károsultak magatartásával.

A II. és a IV. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kiemelték, hogy tartalmilag a fellebbezésben valamennyi felperes az elsőfokú határozat megváltoztatását az elévülés hiánya miatt kérte, vagyis olyan okból, amely a II. rendű alperesre nem is vonatkozik, ugyanis az elsőfokú ítélet nem az elévülés miatt utasította el az I-III. rendű alperesekkel szembeni keresetet. Másodsorban azért kérték az elsőfokú ítélet helybenhagyását, mert egyetértettek azzal, hogy passzív perbeli legitimációval a II. rendű alperes nem rendelkezik, míg a IV. rendű alperes vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást úgy, hogy az I-II. rendű felperesek keresete elévült. Hivatkoztak arra is, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben polgári jogi jogviszony az I. és a IV. rendű alperesek között nem volt, a 2010. május 7-ei szerződés munkajogi jogutódlás, ami nem azonos a polgári jogi jogutódlással, illetőleg nem eredményez polgári jogi jogutódlást. A perköltségek tekintetében is kérték az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme ugyancsak az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Az I-II. rendű alperesek fellebbezése a per főtárgya tekintetében megalapozatlan, a perköltség viselése tekintetében részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a III. rendű felperes kárigényét elutasító rendelkezése ellen fellebbezést nem terjesztettek elő, ezért az ítéletnek a III. rendű felperes keresetét elutasító rendelkezése jogerőre emelkedett [a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 228. § (3) bekezdés]. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelmek keretei között bírálta felül [rég. Pp. 253. § (3) bekezdés], és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges tényállást hiánytalanul felderítette, arra alapított érdemi, a keresetet elutasító döntésével, és az ahhoz fűzött jogi indokolásával a Fővárosi Ítéltábla

maradéktaianul egyetértett, amit - annak szükségtelen megismétlése nélkül - csupán kiegészít a fellebbezésre tekintettel, mert az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett arra, hogy a perbeli követelés az I-III. rendű alperesekkel szemben passzív perbeli legitimáció hiányában nem volt eredményesen érvényesíthető, míg a IV. rendű alperessel szemben elévült. Az elsőfokú bíróság perköltség viselésére vonatkozó döntésével azonban nem teljes mértékben értett egyet, ezért azt a következőkben kifejtett indokokra figyelemmel részben megváltoztatta.

Amint arra a Fővárosi Ítéltábla a hatályon kívül helyező végzésében már utalt az I-IV. rendű alperesekkel szemben érvényesített kárigény elbírálása kapcsán a régi Ptk. 348. § (1) bekezdése alapján annak van jelentősége, hogy az I. rendű felperes terhesgondozása során az egészségügyi szolgáltatás nyújtása keretében ... az I. rendű alperes alkalmazottjaként, munkaviszony keretében járt el, ezért a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek esetlegesen okozott kárért a károsulttal szemben a munkáltató tartozik felelősséggel. A Fővárosi Ítéltábla utalt arra is - az I-III. rendű felperesek fellebbezésben kifejtett álláspontjával szemben -, hogy a munkáltató személyében azonban az I. rendű alperes és a ... között 2010. május 7-én létrejött megállapodás értelmében 2010. május 1-jei hatállyal az akkor hatályos régi Mt. 85/A. § szerinti jogutódlás következett be, amely alapján az annak időpontjában fennálló munkaviszonyból származó jogok és köteleességek - így a ... által az I. rendű alperes alkalmazottjaként a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek esetlegesen okozott kárért fennálló kártérítési felelősség - a jogutódlás időpontjában a törvény erejénél fogva a jogelődre a jogutód munkáltatóra, a ...-re - majd 2013. április 1-jei hatállyal a fekvőbeteg-szakellátó és egyes fekvőbeteg-szakellátóhoz kapcsolódó egészségügyi háttér szolgáltatást nyújtó, 100%-os állami tulajdonban lévő, valamint azok 100%-os tulajdonában lévő gazdasági társaságok által ellátott feladatok központi költségvetési szervek általi átvételéről, valamint az ezzel kapcsolatos eljárási kérdések rendezéséről szóló 2013. évi XXV. törvény 2. § (1) bekezdése alapján a IV. rendű alperesre - szállt át, függetlenül attól, hogy a jogelőd és a jogutód munkáltató között a kártérítési felelősség átvállalásáról született-e megállapodás vagy sem.

Az I. rendű alperes az érdemi ellenkérelme előterjesztésekor, 2011. június 1-jén jelezte a jogutódlás bekövetkezésének tényét, csatolta a munkáltató személyében bekövetkezett jogutódlásról született megállapodást, amelyet az I-III. rendű felperesek a visszaérkezett tértivevény tanúsága szerint - amint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt - 2011. június 22-én vettek kézhez.

Ehhez mérten a perbeli jogvita lényegeként helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság az I-III. rendű alperesi passzív perbeli legitimáció, az I-III. rendű alperesek perelhetőségének kérdését, amelynek hiányáról jogszabálysértés nélkül foglalt állást. A perbeli legitimáció a kereset tényalapjának sajátos része, amely kívül esik a perindítási jog és a perképesség fogalmán, valójában a per tárgya és a fél közötti anyagi jogi kapcsolatot jelenti. A keresetességi jog tehát a per tárgya és a fél közötti anyagi jogi kapcsolatra vonatkozik, vagyis a felperes szempontjából arra, hogy a felperest megilleti-e a keresettel érvényesített jog, míg az alperes szempontjából azt jelenti, hogy az érvényesített jog az alperessel szemben áll-e fenn (passzív perbeli legitimáció). Az anyagi jogi kapcsolatot az adott esetben az I-III. rendű felperesek arra alapították, hogy az I. rendű felperes terhesgondozása során az egészségügyi szolgáltatás nyújtása keretében ... az I. rendű alperes alkalmazottjaként, munkaviszony keretében járt el, ezért a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek esetlegesen okozott kárért a károsulttal szemben a munkáltató tartozik felelősséggel. A perben az előzőekben kifejtettek szerint tényként állapítható meg, hogy a munkáltató személyében a 2010. május 7-ei szerződéssel - 2010. május 1-jei hatállyal - jogutódlás következett be, amely alapján az annak időpontjában fennálló munkaviszonyból származó jogok és köteleességek - így a ... által az I. rendű alperes alkalmazottjaként a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek esetlegesen okozott kárért fennálló kártérítési felelősség - a jogutódlás időpontjában a törvény erejénél fogva a

jogelőről a jogutód munkáltatóra, a ...-re, majd a törvény erejénél fogva a IV. rendű alperesre szállt át, a kárigény pedig tárgyalanná vált az I. rendű alperessel szemben. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a munkáltató, illetőleg jogutódai helytállási kötelezettségét semmilyen módon nem érintette az a körülmény, hogy hogyan alakult a tulajdonosi szerkezete, a ..., mint a II. rendű alperes képviselő-testülete által alapított gazdasági társaság utóbb önkormányzati tulajdonból állami tulajdonba került. Az I-II. rendű felperesek keresetösségi joga az I-III. rendű alperesekkel szemben hiányzott, az elsőfokú bíróság ezért velük szemben megalapozottan utasította el érdemben a keresetet, passzív perbeli legitimáció hiányában ugyanis szükségtelen volt a kártérítési kereset törvényi feltételeinek vizsgálata.

A IV. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset kapcsán a Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy a régi Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik. A régi Ptk. 360. § (1) bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. Az I-II. rendű felperesek a vagyoni és nem vagyoni kárigényüket amiatt érvényesítették, hogy gyermekük a IV. rendű alperesi jogelőd hibája miatt genetikai ártalommal született. Az elsőfokú bíróság ezért az I-II. rendű felperesek fellebbezési érvelésével szemben helyesen utalt arra, hogy a kár a gyermek születésekor, 2008. október 5-én következett be. A gyermek születésével kezdődött az öt éves elévülési idő folyása [rég Ptk. 324. § (1) bekezdés], amely az igény érvényesítéséig - 2017. július 18. - eltelt. Az elévülés kezdete, a károsodás ugyanis egy olyan objektív helyzet, amely független attól, hogy a károsult tudja-e kára bekövetkezését. Az a körülmény, hogy a károsult menthető okból - adott esetben ismerethiány miatt - nem tudja igényét érvényesíteni, a régi Ptk. 326. § (2) bekezdése értelmében az elévülés nyugvását eredményezi, amelynek az a következménye, hogy az akadály megszűnésétől számított egy éven belül a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt vagy abból egy évnél kevesebb van hátra. Az elsőfokú bíróság ehhez képest minden tekintetben helytállóan állapította meg: az a körülmény, hogy az I. rendű alperes jogutódjának személyét, akivel szemben a kárigény alappal érvényesíthető lett volna, az I-III. rendű felperesek nem ismerték, mint menthető ok 2011. június 22-én megszűnt, ugyanis ekkor tudomást szereztek arról a tényről, hogy az I. rendű alperes jogutódja a ... Az elévülés további nyugvását - amint az helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság - nem eredményezhette az a körülmény, hogy az I-III. rendű felperesek az ekkor megismert iratnak eltérő jogi álláspontjuk miatt nem tulajdonítottak jelentőséget. Tekintettel arra, hogy a nyugvás megszűnésekor a követelés elévüléséből még több mint egy év volt hátra, a nyugvás ténye nem hosszabbította meg az elévülési időt [rég Ptk. 326. § (2) bekezdés], ezért az igényérvényesítési idő 2013. október 8-án letelt, az I-II. rendű felperesek igénye az I. rendű alperes jogutódjának jogutódjával, a IV. rendű alperessel szemben 2017. július 18-án bírósági úton már nem volt érvényesíthető [rég Ptk. 325. § (1) bekezdés].

Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az I-II. rendű felperesek keresetét elutasította, ugyanis a kereset az I-III. rendű alperesekkel szemben passzív perbeli legitimáció, míg a IV. rendű alperessel szemben elévülés miatt nem érvényesíthető.

A Fővárosi Ítéltábla ugyanakkor észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a pertárgy értékére, és arra tekintettel, hogy az eljárás kizárólag a jogalap kérdéséhez kapcsolódott, az I-III. rendű felpereseket túlzott mértékű perköltség megfizetésére kötelezte. A Fővárosi Ítéltábla ehhez mérten a II-IV. rendű alpereseket képviselő jogi képviselők munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban álló módon a rendelkező részben foglaltak szerint leszállította.

Az elsőfokú bíróság tehát megalapozott döntést hozott, a Fővárosi Ítéltábla nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletének megváltoztatására, ezért a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében - a régi Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokaira utalással - helybenhagyta, míg a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéseit a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

Az eredménytelenül fellebbező I-III. rendű felperesek a másodfokú eljárásban is irányadó régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek megtéríteni a II-IV. rendű alperesek részére a jogi képviseletük ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségeit, amelynek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a III. rendű alperes tekintetében a 4/A. §-a alapján áfa figyelembevételével - a tényleges ügyvédi tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg, míg az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket az I-III. rendű felperesek személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. június 27.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s.k.
bíró